

У Новоме Саду 10. маја 1886.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Телеграфски Bulletin.

Из Београда. После великога труда и напора Мића Гарашанин је заспао. Снева да већина навраћа воду на његову воденицу. Само мирно, тихо! немојте викати, да се не пробуди, пре него што се скупштина састане. Иначе онако бунован могао би побећи, или што опасније урадити.

Ђурковић Павловићу честита,
и овако завршује:

Ко је им'о микроскоп,
Али онај јачи,
Међу нами двома мог'о ј'
И разлике наћи.

Што год мени прија
То с' и теби „рачи“, —
Ал су неки ипак хтели
И разлике наћи.

Обојица брзи смо
Кад се добро тлачи, —
Ал неки су ипак знали
И разлике наћи.

Мени, ко' и теби
Мио ј' дарак свачи.
Ал су ипак неки смели
И разлике наћи.

Ко нас од сад делит' усхте;
Ти му кажи: csacsi!
Ево овај орден сад нас
Сасвим изједначи.*)

Аћи(м).

*) Ако смем и ја што додати, онда додајем:
Свети Саво, плачи!

Слагаач.

Кратке вести.

Наше новине врло често донашају мршаве вести, ал од кратког доба прекраћују нам време и с „кратким вестима.“ Кратко накратко, ја ћу вам писати надугачко о „кратким вестима.“

„Кратке вести“ долазе увек на послетку, али и оне подлежу еванђелској истини, да последњи буду први. Читате н. пр. међу кратким вестима: „Поговара се, да се ту и ту појавила хајдучка чета.“ Сутра дан, нема о томе у „кратким вестима“ ни спомена, али има у „политичком прегледу.“ За 8 дана ето дописа о томе, а за мало, па се пишу читави политички чланци. Враг је готов.

Но као што бивају последњи први, тако се дешава да први буду последњи. По разбукталом новинарству пишу се н. пр. дугачки чланци о каквом предстојећем рату. Пише се и пише се: уредници се већ уморили, а рат се не почиње. Онда обично дописници бране отступницу. Но малакшу и они, и онда „рат“ долази у „политички преглед,“ па напослетку долази „кратка вест“: „Јуче се на париској берзи опет био распрострео глас, да ће бити рата. Чивутска група, која је ту вест протурила, саслужила је том приликом по милијона франака.“ И тим се свршава ствар.

Кад би мене слушали, ја бих био за то, да се целе новине састоје из „кратких вести.“ Прво и прво

не би могли никога на дугачко да хвалимо, а то би било таман као што треба, јер дугачке хвале не заслужујемо никако; друго и друго не би могли никога на дугачко да кудимо, а и то би било таман као што треба, јер ко хоће другога да куди, тај мора друччије да гуди, а не као ми.

Кад би се увеле све само „кратке вести,“ тада би увеле, управо увенуле би дугачке полемике, а што је најглавније, и ово моје дугачко писање о кратким вестима могло би изостати.

Но „кратке вести“ донеле би и других користи. Н. пр. владини листови јавили би, да ћемо накнадно и ненадно и опет платити 30 милијона форината и с тим би морале престати. Не би имале права да ту кратку вест обуку у 200 реди лажи, тако, да нам је после чисто жао, што славна влада није искала бар 300 милијона.

Но морам признати, да мени кратке вести, како их данас новине доносе, нису доста кратке. Ја питам себе толико пута: „Како би било боже мој, кад ми не би уште ништа писали? — па долазим до закључка, да би то било добро. Ал кад већ мора бити писања, онда сам зато, да се пише што краће. По овој пословици која вели: „Који се људи не разуму на по пута, ти се неће никако разумети,“ предлажем, да се многе реченице и кратке вести исписују само у полу. Н. пр. У место: „Краљ Милан је издао указе о отпуштању чиновника“, довољно би било написати само прве четир речи, а последње четир могле би се изоставити. Ја држим да ствар тиме не би ни мало изгубила.

У осталом ово начело кратког писања могло би се још већма усавршити, те држим, да се не би морале чак ни речи потпуно исписивати. Кад би се н. пр. по Анђелићу ударило, те би од њега одвалили само једно слово (не мислим овде оно „божићње сло-

во“ него слово: Ђ) онда не би било нужде писати Анђелић, но само анђели. Дакле би мој начин кратког писања стварао чак од Анђелића, анђеле а ја сам пуно уверен, да то ни бог неће моћи учинити.

Напоследку ако вам се овако скраћивање чини претерано, онда нек остане макар само при „кратким вестима“ без даљег скраћивања. Та ви и не знате како се кратке вести лепо читају само кад су лепо поређане. Ево да видите само н. пр.

Кратке вести: — Угарски сабор дозволио је влади искане милијоне. — Овог месеца иселило се из Угарске 90 породица у Америку. — У Пожуну се отровала читава породица. Узрок је, што их је Чивутин кајшар упропастио. — Из вароши Саланова из Русије протерани су Чивути. — У Пешти је изишла књига под насловом: „Слобода у Угарској.“ — Уредник румунског листа Трибине, Пакурар осуђен је на годину дана затвора а уредник „Новог Бича“ на 6 месеци. — У Србији се одмеће народ од зулума у хајдуке. — Др. Степа Павловић добио је орден Св. Саве, што је бранио данашње стање у Србији. Бадава и опет вам кажем, нема преко „кратких вести.“

—ОМ.

У Ш Т И П Ц И.

Један прота је израдио операт „о дотацији свештенства.“ По том операту требали су плаћати попвину: брачни парови, удовци, удовице, свештеници, владике, само протене. Ово није донео ни један озбиљан политички лист за то, што није нико хтео да отима „Стармалом“ овај „залогај.“

* * *

Герман бежи из Карловаца чим „одбор петнајсторице“ оде тамо. Кад тај лек помаже, онда век идући сабор у сваком српском месту постави сталян

ПОДЛИСТАК.

Рецепт од кијавице.

Хумореска.

(Свршетак.)

Кад су ушле натраг у собу, а баћ-Остоја се, као у мукама, преврће по кревету.

Дрхтавица се уталожила, ал' сад је дошла јака ватра и он је од те силне ватре и топлоте пао у бунило.

— Што . . . тај каже . . . нису . . . ме . . . ма . . . нули . . . само . . . још . . . мало . . . па . . . па . . . па . . . и он се усправи у кревету, па погледа околу. Тако му је био страхан поглед, да се Алка чисто смрзла од страха, а непрестано се крсти и моли богу.

— Ух! ух! Није добро. Видим ја по њему. Гле, гле очи какве су му. Напшао, бап нагазио на што. Да зовемо кога; је л', шта мислиш? — рече она Јовица. — Баба-Комлу да баје од зла часа ил' попу да чита молитву, а јел'?

— Та стрпи се још мало, да видимо оће л' то прећи. Иди фришко донеси у један чанак ладне воде и крпе, па да му облажемо главу.

И мећали су дуго ладне облоге, и једном баћ-Остоја се утишао у бунилу, па и заспао.

— Но, сад му је већ мало боље — рече Јовица. — Па само га мани сад нека спава, па лежи и ти, а ја идем кући.

— Шта! кући!? Ако бога знаш, немој ме остављати саму, јер ћу и ја одма отићи, ма куд било. Још ја не верујем, да је код њега чисто.

И Јовица је морао да пристане, да ноћи код њих. Легао је на банак поред пећи, па одма и заспао. Сирота Алка никако није могла да заспи од бриге, шта је то са њеним Остојом, а кад је прошло једанајст сати, па једно 2—3 сата у таком је страху била, да је мислила, е неће ту ноћ преживети. Све буди, бог с нами, неки нечастиви дуси ишли по соби и на пољу око пенџера, па ударали у пенџере отворизали врата, викали, лармали, да су је све мрави подилазили од страве. Наравно, да је те духове њена узбуђена машта створила!

Једва у зору једном свела је и она очи па заспала. Тако је била уморна, да се никад није будила, док није гран'о дан.

Када се већ једном пробудила, имала је шта видети. Баћ-Остоја заглибио лулу у уста, па није да га дими, него

„Одбор петнајсторице,“ шат се тако ослободимо неизбранога.

Већина угарског сабора вотирала је влади 19 милиона. Ал тако је кад мили она.

Блокада Грчке, то је нека када, у којој треба не само Грчка, но и све остале балканске државе да се оперу од помисли, да ће свака за себе моћи нешто постићи.

Новоизабрана српска скупштина као да ће да погоди где треба. Зато се и стара краљ Милан да је — одгоди.

У Србији су већ од 5 година постали министри: полицаји, сад постављају професоре за кондуктере, па јели онда чудо што сељаци иду у — хајдуке.

Боже мој, све кажу да нико не држи с Германом. А ево чак и „Застава“ признаје, да су му четир свештеника честитала — Ускрс.

Ђира. Читао сам у „Сарајевском Листу“ о дочеку министра Калаја у Зворнику. Вели се да га је безбројан народ у пркос киши дочекао са одушевљењем.

Спира. Та добро, добро. Али само не знам зашто да пркосе киши. Зар безбројан народ у Босни сме и пркосити.

Ђира. Е та знаш, то је само зато што киша иде с неба. А кад би ишла из Пеште или из Беча онда јој се већ не би смело пркосити.

мислиш да се упалило што у соби; тако је задимљено у њој. Откад је већ уранио, па био у дућану, те купио нову лулу!

Сетио се био и синоћњег догађаја т. ј. како су га у послу Јовица и Алка прекинули, и био би и искалио своје срце за то, али није имао на коме; јер Јовица није био ту а Алка је опет у часу његова једа још спавала, а опет је био толико милостив, па није хтео да је буди. Но кад је доцније видео, да нема више балабана, а он од радости сасвим и заборавио на јед. Међутим сретним случајем балабан га у синоћној ватри прошао, а и поред свег синоћњег бунила, ништа му се горе није догодило, јер још сретнијим случајем, брзо су му прекинули лечење синоћње.

Јовица је у вече рано легао, па се рано и пробудио и отишао кући, да намираи коње. Како је свршио послове, а он дошао да види, како је Остоји.

Како је ушао у собу, сусрете се са Остојом, који је с лушом у усти шетао се по соби. Алка је, међутим, још непрестано седла на кревету, а све у првашњем положају своме; видело се на њој да је преплашена. Па и сад је чудновато мерила Остоју од главе до пете, и сад јој је сумњив био.

Но како је видела Јовицу, одма се мало ослободила.

Ђуна: „Чујем да је уредник „Н. Доба“ добио орден Св. Саве. Па знаш ли ти, да ли се носи тај орден на левој или на десној страни?“

Шуна: „Не знам ја те ствари. Ал он би требао да носи орден на леђа, јер га је тиме и заслужио, што је „окренуо леђа.“

Француз о Србији.

Један Француз, путник, причао ми је ово: „Долазио сам из Бугарске, а код Радујевца ушао сам у Србију и упутио се сувим у Београд. Можете мислити како се изненадих, кад дознадох, да кондуктер поштанских кола говори француски. Он је свршио и права, био је срески начелник, а влада га је пре три године преместила у кондуктере. Око Кладова нађох кондуктера такође вичног француском, а био је пре професор. Целим сам путем завидио сретној Србији, где су чак и кондуктери овако образовани. Да каква ли је тек она права интелигенција, да какви ли су тек министри?“

Кад дођох близу Гроцке, спазих леп водени млин. Чији је то млин? Запитам. — Нашег министар председника, Гарашанина,“ одговори кондуктер, „он је знате пре тога био воденичар.“ Мени је пукло пред очима. Тако дакле! Та кад је у Србији бивши воденичар министар-председник, онда дабогме није чудо, што су правници и професори — кондуктери.“

Ето то ми причаше Француз, а ја немам шта да додам. Како се ради, онако се и напредује.

— МИ —

А баћ-Остоја стаде пред Јовицу, и није му дао да до речи дође, него радосно узвикну:

— Та гле, гле, Јово! Зар не видиш како сам се променио?! Вич сад не кијам и не кашљем више! Па шта ме тако гледиш! Ваљда ти је чудо, ко ме је излечио!? — Плот, плот мој, јест он; да њега не би, оде моја глава, зацело би се распрштала.

— Та бог те убио какав плот?! Откуда да те плот излечи!?

— Јеш чуо; говори ти што-год оћеш, ал' то је истина. Ја само плоту мом имам да зафалим, што опет могу да ћанем по који пут из моје слатке луше.

— Та сад ко је да је излечио те, шта се чудиш толико!? Ваљда оћеш да се уречеш, па да ти се опет балабан поврати — упаде већ једном и Алка, која је сад већ увидела, да са њеним Остојом ствари „чисто“ стоје.

— Прегризла ти језик! Што опет спомињеш ту проклету реч! — продера се баћ-Остоја, па повуче из луле тако нежно, мислиш, не друго, већ гута дим. А Алка не рече на то ништа; та само кад је „чист“, мисли она.

— Па откуд си ти дошао синоћ под плот? — запита га Јовица.

— Е, откуд, откуд! Но сад ти већ могу казати, јер

П у с л и ц е.

✠. Кад су год били избори, Тиса никад није правио рачун без бирташа. Сад му је Гарашанин показао, да се може правит (рђав) рачун и без бирташа.

○. Грчке речи свршују се обично на „ос.“ Тако и овај рат, што су га Грци хтели водити али их селе помеше, те тако само новац и време изгубише, — њему још најбоље доликује име ратос.

✠. Шпањолцима се родио краљ. Карлисте и републиканци постараће се да не буде без пелена.

□. Даклем нова пруга у Босни: Тузла — Добој, кад би се то превело на немачки гласило би овако:

„Hierschlecht — Bis zur Schlacht.“

△. Ту је и нова станица: Симин Хав. Али да није тако скупо стала као у Србији: Чедин Н а н п.

*. У Србији су се неки избори држали о повоћи. То је врло паметно. Народ ваља учити да буде у свако доба будан.

— Карловчани су радосни кад је одбор петнајсторице на окупу — јер онда Анђелић побегне у Даљ. Ала нешто кад би имали још који таки одбор, па да побегне и из Даља.

сам га се испоручио, — и баћ-Остоја затим на танко исприча како је био код доктора, како га је овај дочекао, како га је и за њега, Јовицу питао (а овај све растио од уживања) и како му је онда казао, да вртаљ сата, у вече кад се свуче, држи дигнуте ноге нуз плот, па како је он то радио синоћ, но није баш могао пун вртаљ сата, јер су га они, Јовица и Алка смели у томе. Све то он њима на танко испричао, и затим им рекао, како му је то заиста и помогло.

— Он ти зар казао да тако радиш!? — гравнуше готово у један мах и Јовица и Алка, погледајући час једно у друго, час у Остоју. А, није он то теби могао казати! рече Јовица.

— Та шта није, кад јесте! — рече баћ-Остоја расрђен. Немој ти мени солити памет, ваљда имам ја уши! (чудо их има). И баћ-Остоја тад удари доказивати, како је паметно њему доктор казао; како се не знам и смрзнуто снегом таре, да зима зиму из тела измами, па како је и из њега у виду дрхтавице, ватре и бунила синоћ — далеко му лепа кућа — онај изишао, јер баћ-Остоја никако не смеде да изрече „балабан,“ да се зар овај не предомисли за опет не поврати.

Ал' опет зато Јовица му никако не хтеде поверавати,

✕. У „Нашем Добу“ доказује се да је последњи нар. сабор био издајица. — То би била крупна реч, кад не би испадала из поганих уста. Овако је само доказ, да се „Наше Доба“ држи за Fachman-а у ствари издајства.

Проба пера.

CLXXIV.

Помисли у себи. . .

Немој се поносит'

Кад те когод хвали.

Помисли у себи. . .

Тај се можда шали.

Кад те когод куди,

Не срди се јако.

Помисли у себи:

Хе, можда је тако.

CLXXV.

М о ж д а.

У одаји мојој

Зујала је мува;

То је била песма,

Да те бог сачува.

Али ме је нечем

Присетила јако —

Можда и ја вама

Зуцам исто тако.

CLXXVI.

Т у ђ е.

Где је туђе небо,

Њива није росна.

да је добро разумео доктора, што је баћ-Остоју довело баш у праву радост. А Алка је вилософски стајала, па, ко онако чисто је Остоји више вулка; та за бога, ето сад је опет здрав читав, па ваљда тек није прошао сам од себе тај — андрак!

— Ал' трабуњај ти колико год оћеш, ја теби кажем, да је тај доктор паметан човек; да њега није било, оде моја глава! — рече баћ-Остоја са торжествене висине, а и Алка се врпожила, као да је и она тако мислила.

После тога Јовица оде кући, а баћ-Остоја остаде код куће весео и задовољан, вукући снажно плавичасти дим из душе. Па од радости је и неколико пута загрио и пољубио Алку.

Ал' Јовица није хтео да мирује, док не дозна, шта је управо у ствари, па зато је отишао пред подне у велики бириц, где је баш затекао попу. Одма му исприча цео догађај са Остојом и рече му, да запита доктора, шта је казао Остоји.

Попа се слатко насмејао, и кад је у том дошао доктор на ручак, а он му све то опет исприча, наравно немачким језиком. Јовица је радознано погледао доктора, да му са лица прочита, да ли је баш истина, да је онако казао Остоји. Но није ни он сам знао да схвати, зашто

Где је туђа воља,
Патња није сносна.

Где је туђа кујна,
Ту су јела посна.

Где је туђа мајка
Ту су ђеца босна.

Г—д—н.

Програм.

Многи мисле да ја немам никакав програм.
Варају се љуто.

Имам га, још колики. Само што се такви програми не изјављују у „Виделу“ већ у „Стармалом“.

Мој је програм: да будућност Србије што пре
ПРОГРАМ.

Гарашанин.

Ала је вешта!

„Прођоше наши свати,
сад жено моја мила
признаћу каква снажна
теби ме вукла сила!

„Невиност“ сушта твоја
душу ми, срце веза
ни *иољуб* дати нехте
док *брак* нас не савеза!“

. „Ох! знам ја,“ — смеши се она,
какви сте мушки Ви
због таквих *сигних ствари*
напустише ме — сви!!!

Др. Казбулбуц.

Либералима и Радикалима у Србији.

Споразум је само онда штетан, ако се у критично време њиме оклева, те се Виделовцима даде маха, да ударе клин у споразум. И онда ће наравно изгледати овако:

СПОР ∇ РАЗУМ.

Ерак и Петак.

Ерак. Даклем добићемо нове банке у вредности 50 новчића Шта мислиш, дали ће нам то какву корист донети?

Петак. Некима извесно. Јер замисли само каквог сиротана, који данас нема више капитала од 500.000 фр. тај ће онда уједаред постати милијонар, — а то веле да је лепа ствар.

Ерак. Шта велиш ти о томе ландштурму?

Петак. Та паметни су ти наши министри; ко веле: у војски су нам сами младићи, неуди, голобради, неопробани, али док уђу у њу оне старе бакоње, што већ годинама воде рат дан и ноћ са својим „бољим“ половинама, то ће бити војска шта ми радиш.

Ерак. Таква цепаница, тај Аца; па и он мисли да стече своје огњиште.

Петак. Па куд ће цепаница, већ на огњиште.

Др. Казбулбуц.

је доктор поцрвенео, а попа му опет укратко рече, да је господин доктор заборавио за Остоју и шта му је казао; та за бога има он много болесника, а још је непознат, па како да их све упамти.

Јовица је морао да се задовољи са тим одговором, јер немачки није знао, па да разуме докторове речи, ал' опет му је промена на лицу докторовом некако сумњиво изгледала.

После тога је што-шта и он запиткивао доктора, али доктор не хтеде ни оно мало знања из српског језика за одговор њему да употреби, него рече немачки — вртећи при том главом негативно — да не говори српски.

Јовица је био тврдо убеђен, да лечење Остојино није чист посао, али, ма да је кол'ко овом то казао, он га је изгрдио поштено, а доктора у звезде ковао. „Бадава ти бунџаш које шта; ја тог човека никад не могу заборавити“ — рекао би му при том.

Па и јесте он доктору увек остао благодаран. Сваког већег свеца послао му је печеницу: било јагње, прасе ил' ћурка. То није смело да вали. А кад је био на рогу или у сувачи, свагда је говорио људима да се ману баба-Комле и других лажура — тако се он изражавао за бајалице и врачаре — па нека се држе доктора.

— Ето, вите — говорио би он — како сам ја патио, па никако нисам могао да се излечим, док нисам њега потражио. Нека бог њега поживи, јер он је скинуо са мене немам ону — и затим би баћ-Остоја обично испричао рецепт, који му је доктор „препоручио.“

Слушаоци би његови на то махали главом; понеки је био озбиљан, понеки се смејао, — како ко!

А можда је који у тајности и користио се са тим рецептом! — и то је могуће. Но доста то, да је свакако лепа карактерна црта баћ-Остојина, што тај рецепт свој није ни пред ким затајао, него га је сваком паћенику препоручио, да што пре до „исцеленија“ дође.

Лепо је и то, што је баћ-Остоја остао своме доктору благодаран.

Све је то лепо. Али ја ипак, кад добијем кијавицу нећу дизати ноге уз плот, нити ћу то коме препоручивати.

А знате ли шта је најлепше. Најлепше је то, кад људи за свој новац могу наћи таквог доктора, кога ће потпуно разумети.

Љ. Лотић.

Скромност.

Не тражим славе,
сујетан нисам
не тражим блага,
јер лако нисам
једно што желим
то свак' већ зна:
да стечем љубав девојке оне
коју већ давно љубим ја.
Па ако она „случајно“ има
хиљада доста, не марим ја,
за њену љубав примићу и то,
јер меко срце свако ми зна:

Др. Казбулбуц.

Ту нема увреде.

„Стармалом“ није никад криво, кад му ко ка-
же: **Стармали!**

По томе мислимо, да нећемо увредити ни „Само-
управу“, ако јој кажамо: Само управо!
Стармалци.

?

Шта је увек било, бива и биће
док траје света, док траје нас?
многоне чини услуге веће
многоне пак је на ужас!?

И знање, памет, заслуге сваке
не хасне, много изгубе глас,
„једно“ ти само пријане треба
па си у слави у срећи вас!

Шта ми је ово, погађаш прико
што има многи, ал' немам ја??
то ти је стварка голема, јака,
пријане то је: „протекција!“

11. марта.

Др. Казбулбуц.

Мудре изреке.

(Прибри их и доцунно др. Казбулбуц.)

*** Ако си рад да дочекаш дубоку старост, труди се
да дуго живиш.

*** Ја сам вам врло конзеквентан човек. Кад се деси
да немам чиме да платим ручак, тога дана обично не
платим ни вечеру.

*** Ако се двоје здраво страсно милују, треба их тако
раставити; тиме ће им се уштедјети трошкови, да их после
конзисторија раставља.

*** Ја сам као дете био тако леп, да се једна богата
удовица смртно заљубила у — сликара, који ме је
сликао.

*** Ни слабост није без користи. Из слабости чове-
кове црпи јачину своју — жена.

*** Несрећа неких људи почиње још девет месеци
пре рођења им.

*** Од кад је пронађена смрт, није човек сигуран ни
са животом својим.

*** Ако су ти уста пуна воде, говори искрено и о
политици, — нећеш имати неприлике.

*** Ако си играч, не притискуј играчицу своју чврсто
уза се, јер се може десити, да је после не можеш отрести.

*** Са пијаним људима најбоље се проводи онај, ко
није трезан.

*** Пароброди и лаковерни људи много су слични
једно другоме: обоје лако наседну.

Он и она.

Он: Срце моје, књига ј' отворена
читај душо, шта ти књига вели!
да си моја голубица мила,
а ја душо голубан ти бели!

Она: Лепа књига; ал' се чита тешко,
слова чудна не разуме свако,
да су слике из твог — „буђелара“
онда бих те разумела лако!!!

Др. Казбулбуц.

Писма која је вредно читати, — ма да
нас се не тичу.

II.

(Солдат пише својој млади из Босне).

Поздрављајем животом и здрављем Савети, поздрав-
љајем родбини, поздрављајем моим тасту, поздрављајем
мојој шурњави и Стеви Чарпанцу, и Драги Канђиној, и
Тоши и Сојки е сад ве поздрављајем да тешко од свега
живим, многи посао, луди коњи бију и уједау, па не могу
да се дандишем а морам да и чистим па се не даду да
бадим руку на њи, па је тешко, али им вајверик (feuert-
werker) неверује, него све „чисти“ а ја морам једаред ме
ударио по глави те разбио са чешагијом ала даду му да ми
га уватим у наше поље кад будем врај, би му просо пре-
ва ка крмачи бураг, овдека је био Глиша Црквењак код
мене у шталу и разговарао с меном, казо ми да је на миру,
и марва и живина, да је егзекутор отишао, да сте добили
новог попа, како учен је, кад поји у цркви а он не гледа
у књигу, а покојни попа тражи слова. Поздравте му се и
фала му што се сетио на мене. О Савета мој рођени дру-
же, жао ми је што се тужиш да рђаво живиш без мене,
чувај ми девојку и кажи мојој фалилији да те чувају, и
брину и чувају овце и јунце, а јаловке не гоје, а јатанце

ноћу да покрију, и чујем да ће доћи нови рекрути, ја рђаво живим јер су сами Маџари, Немци и Власи, само ја Србин, и имам једнога лацмана у патрију (Baterie) другу из Јабукe свиме лепо живим, и идем код њега и он код мене јербо је Србин, и ћувај се добро и тако те поздрављам све код куће, остајем жив и здрав, да све затече живе и здраве.

твој муж

Јанко Радуловић.

канонер.

Судац. Јесте ли ви са оптуженим у каквом сродству?

Сведок. Та онако из далека; знате; његов отац хтео је да узме моју матер, — ал се покварило.

О. А што ви, господине Трвтовићу, путујете увек на трећој класи?

Т. Зато, јер нема четврте.

А. Помисли само, драга пријо, како сам се синоћ препала.

В. За име божије, шта се догодило?!

А. Чуј само. Повоћ избија, а мој Панта па на врата, — па шта мислиш: трезан!

Просјак: Уделите што сиромашку невољном.

Господин. Та куд сам део те ситне новце! (тражи по џепови).

Просјак. Да вас љаво носи са вашим ситним новцем! Док се ви пипкате, прођоше ми најбоље муштерије.

Оглас. Потписати нуди поштовану публику, да купи његово новопронађене, практичне фуруне, са којима се могу дрва сасвим уштедити (ако се ложи угљеном).

Н. Н.

Ерак. Ако би ти се кад проктело, да се жениш, Петаче, обрати се мени, пак ћу ти дати врло добар савет.

Петак. А тај би савет био.

Ерак. Да се — не жениш.

Наредник. Триста љавола, Панићу! како си могао тако пасти с коња?!

Панић (регрут). Молим покорно, г. наредниче, па не могу ваљда остати у ваздуху.

Судац, Госпођо, вас тужи овај господан, да сте га, кад је ступио на ваше степенице, посули кључаном водом. Је ли то истина?

Госпођа. Истина је, господине, али ја га молим да ми опрости, јер ја сам мислила да је то мој муж.

А (прекорно). Сви су ми пријатељи већ честитали, што сам добио орден; само ти још ниси;

В. Опрости, брате! Ја сам о томе чуо још прекјуче — ал нисам могао да верујем.

* * *
Жена: За Бога човече, тако доцкан долазиш кући.

Муж: Та тек је 10 сахати.

Жена: Погледај само на сат, прошло је три.

Муж: Али драга женице, ти ћеш ваљда више веровати твом рођеном мужу, него једном сату?

* * *
Мати: Јеси чуо, Јојика, ако се одма не смириш, таки ћу те затворити с кокошкама у кокошињак.

Јојика: (Јогунасто) то можеш мама! али ти у напред кажем, да нећу снети ни једно једино јајце!

* * *
Муж: Дакле женице, сад бирај: или да ти купим нову хаљину или да идем с' тобом на бал, — шта волијеш?

Жена: Па ту је бар лак избор: ти купи мени хаљину, па онда немораш „ићи самном на бал“, — ићи ћу „ја с тобом“.

* * *
Ето како и ти учитељи ништа не знају; увек су ме корели, увек су казивали, да нисам ни зашто; а гле! Чим сам стао под меру, а доктор одма викну: „tauglich!“

* * *
Муж: Ја знам све; тебе радо гледи наш доктор.

Жена: (за себе) Добро је; ипак не зна све!!

Прибележио Др. Казб.

Одговори уредништва.

„Из стомака о стомаку.“ По овоме, што је шаљиво у овој песми, могли би је примити. Али има и таквих тврдња које нити су шаљиве, нити истините. н. пр.:

„Све идеје и појмови

Пореклом су из — стомака.“

или

„Јер душевно стање људи

— Ко и друга стања свака (!) —

Ризвија се од живаца,

Живци опет из стомака.“

С тога ће изостати.

К—Д. Добре хумореске увек ћемо радо примити. — Што се тиче нагађања вашег, ту се канда варате.

„Једна ноћ у шифонеру.“ Штампаће се у подлистку, чим се изређа рукопис, који је пре стигао. Ако имате доколице, дете још што тако (макар и боље).

Љубисаву. Што је „Јавору“ намењено послали смо уредништву „Јавора.“ Што смо за „Стармали“ сачували, улазиће према потреби и околностима, да ли брзо једно за другим или по лаганом реду, — то ни сами унапред не знамо.

Заједалу. Неки пошиљци ваши случајно су изостали. Сад их нађосмо, али су сад већ застарели. За то не одбите вољу да нам се опет по баткод јавите.

ЛИСТОВИ, КОЈЕ УРЕДНИШТВО У ЗАМЕНУ ДОБИЈА.

ЗЕТА, лист за књижевност и забаву. Уредник Јован Павловић. Излази на Цетињу једаред недељно на целом табаку. Годишња цена 6 фор.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА, лист за политику и књижевност. Излази на Цетињу једаред недељно на читавом табаку. Цена му је годишње 6 фор. Претплату на оба листа ваља слати поштанском упутницом на Петра Рамадановића у Котор. (Voche di Cattaro).

СРПСКИ ЛИСТ, излази у Задру једаред недељно на читавом табаку. Цена му је годишње 6 фор. Издавалац и одговорни уредник Саво Вјелановић.

„НЕВЕН“ ЧИКА-ЈОВИН ЛИСТ, уређује власник му Змај-Јован Јовановић, издање и штампа А. Пајевића, у Новоме Саду. Излази два пута месечно на читавом табаку. Цена је листу 4 фор. или 10 динара годишње. 2 ф. односно 5 динара полугодишње.

„ГЛАС ИСТИНЕ“ лист за духовне беседе, животнописе и старине, уређује С. Петровић, издање и штампа А. Пајевића у Н. Саду. Излази два пута месечно на читавом табаку. Цена је листу 2 ф. или 5 динара годишње, 1 ф. или 2½ дин. полугодишње.

„ЈАВОР“, Лист за забаву, поуку и књижевност. Власник Змај-Јован Јовановић уредник гр. Илија Огњановић. Издање књижаре Луке Јоцића и друга. Излази у Н. Саду сваке недеље на читавом табаку. Цена је листу 5 ф. на читаву годину, 2 ф. 50 на пола године. За стране земље 6 фор. годишње.

ПАНЧЕВАЦ, недељни лист за просветне и привредне цели. Излази у Панчеву једаред недељно на читавом таб ку. Издавалац и одговорни уредник Никола М. Косанић. Годишња цена 4 фор.

ДРАШКОВ РАБОШ, лист за свакога. Излази у Сплету два пута месечно. Годишња цена 2 фор. Власник, издавалац и одговорни уредник Јово Метличић, коме и предплату ваља упућивати.

САДАШЊОСТ, недељни лист за просвету, привреду и забаву народну. Излази у Вел. Кикинди, куда и претплату ваља слати на име самог уредника г. Паје Петровића. Цена је листу 3 фор. на читаву годину.

БАЧВАНИН, лист за просвету, привреду, трговину и забаву. Излази у Сомбору сваке недеље на целом табаку. Одговорни уредник К. Радуловић, издавалац штампарија Мужика и Парглића. Цена је листу: на годину 4 фор. на пола године 2 ф. односно 10 и 5 динара за Србију.

ГОЛУБ, лист за српску младеж. Излази у Сомбору месечно једанпут на читавом табаку. Уредник Јован Благојевић, издавалац књижара Миливоја Каракашевића. Цена је 1 фор. на целу годину, за Србију 2½ динара.

СТРАЖИЛОВО. Лист за забаву, поуку и књижевност. Власник и уредник Јован Грчић. Излази у Н. Саду сваког четвртка на читавом табаку. Цена му је 5 фор. на целу годину, 2 фор. 50 на пола године. За Србију и Црну Гору 14 динара или 6 фор. на годину.

СРБОБРАН, лист за политику, народну просвету и привреду. Излази у Загребу уторником, четвртком и недељом. Власник и одговорни уредник П. Јовановић. Цијена је листу 10 фор. годишње.

ЗАСТАВА. Излази у Н. Саду средом, петком и недељом на целом табаку, а уторником на пола табака. Одговорни уредник Јаша Томић, издавалац српска штампарија дра Светозара Милетића, Цена је листу 14 фор. на читаву годину, односно 35 динара за Србију.

БРАНИК, лист за политику и т. д. излази уторником, четвртком и суботом на читавом табаку. Одговорни уредник Никола Јоксимовић, власник издавалац Миша Дамитровић. Цена 12. фор. На целу годину, односно 6. на пола и 3. фор. за четврт године. За Србију цена 30 динара.

РЕД ШЛОВИДАЊЕ.

Пошт. лађа
од 4. (16.) марта

1886. до
даље наредбе.

Из **НОВОГ САДА** у **ТИТЕЛ** у служби мешовитој: понедељником и петком не пре 6 сахата у вече.

Из **НОВОГ САДА** у **СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ** и на поштинске станице средом и суботом 5 и по сахата по подне.

Из **НОВОГ САДА** у **ЗЕМУН** и **БЕОГРАД** средом петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из **НОВОГ САДА** у **ОРШАВУ** и **ГАЛАЦ** средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из **НОВОГ САДА** у **ЦАРИГРАД** преко **РУШЧУКА** и **ВАРНЕ**: недељом, у 5 и по сахата по подне.

Из **НОВОГ САДА** у **БУДИМПЕШТУ** сваки дан у 10¼ сахата пре подне.

У **НОВОМ САДУ**, 3. (15.) марта 1886

ОДПРАВНИШТВО.

ОГЛАСИ.

ГРДНИ ГУБИТЦИ,

што их је велика Лондонска фабрика гвозденог намештаја „Godrigde Brothers and Comp.“ усљед најновијег пада Глезговске фабрике претрпела, тако су ју потресли, да је решила да фабрику затвори и да свој силни намештај, што је преостало, а који је на свима изложбама одликован златним медаљама, за четврти део фабричне цене сасвим распрода. Ја дакле препоручујем од горње куће код мене налазећих се 400 комада гвоздених кревета (кревети су налик на приложену овде слику) за одрасле (дивно израђено и украс за сваки стан и собу), по нечувено багателној цени од 8 ф. (пре су коштали 32 ф. 50 н.). — Нарудбине се отправљају и појединце, док испана траје, и то сваки комад особито добар и без недостатка; новац се има унапред послати.

Ф. БУГАЊИ. — F. BUGANYI.

СТОВАРИШТЕ МАШИНА

У БЕЧУ, LANDSTRASSE, KRIEGLERGASSE.

Гвоздени кревети су особито у пролеће и у лето кудикамо бољи од дрвених, јер чувају да се у њих не увуче гад и нечистоћа, много су трајашнији и дају се расклопити.

6—12

ФРАЊЕ ХРИСТОФА

БЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД,

без мириса, брзо се суши и трајан је

Са својих практичних особина и једнострукости у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса. Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у разним бојама (које су као год и масне) а и без боје, који патосу само блеска дају.

Углед и упутство за употребу налазе се код стоваришта,

Фрања Христоф, Берлин и Праг.

Проналазач и творничар правог блештавог лака за под.

Стовариште у Н. Саду код **Л. Стефановића.** 6—6